

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3053/2017. (III. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.409/2015/5. számú ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.21.151/2014/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók, egy magánszemély (az alapügy I. rendű felperese, a továbbiakban: indítványozó1.), és egy gazdasági társaság (az alapügy II. rendű felperese, a továbbiakban indítványozó2.) jogi képviselőjük útján [dr. Kiss Elemér, Forgács és Kiss Ügyvédi Iroda, 1065 Budapest, Podmaniczky utca 16. II. emelet 14.] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.409/2015/5. számú ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.21.151/2014/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték.
- [2] 2. Az indítványozó1. 1999-ben kezdett el foglalkozni azzal, hogy egy szállóige – mely egy város, egy étel és egy állat nevét tartalmazza – tematikáját felhasználva, az adott város idegenforgalmának fellendítése céljából, 2000-től minden februárban megrendeze az adott ételhez kapcsolódó fesztivált, amely idővel Magyarország leglátogatottabb fesztiváljai közé került. Az indítványozó1. tulajdonában van egy színes ábrás védjegy, amelynek szövege a 2011-es évszámot és az ételt megnevezve, a fesztivál szót tartalmazza (a továbbiakban: védjegy1.). Az indítványozó2. szintén egy ábrás védjegy jogosultja, amelynek szövege a város nevét, a rendezvény évszakát és az ételt megnevezve, a fesztivál szót tartalmazza (a továbbiakban: védjegy2.).
- [3] A város önkormányzata (a perben és a továbbiakban: I. rendű alperes) 2013-ig támogatta a fesztivál megrendezését, a 2014-es rendezvényhez azonban nem adott területhasználati engedélyt. Ehelyett különböző sajtó fórumokon bejelentette, hogy „[...]farsang” (itt és a továbbiakban a „[...]” a konkrét étel megnevezése helyett szerepel) néven megtartásra kerül ugyanebben az időpontban egy rendezvény, melyet egy, az I. rendű alperes tulajdonában álló gazdasági társasággal (a perben és a továbbiakban: II. rendű alperessel) szerveztet meg. A sajtómegjelenésekben a „[...]farsang” és „[...]fesztivál” megnevezéseket egyaránt használták az alperesek. A rendezvény színes logója tartalmazta a főszponzor, a város, az étel megnevezését, valamint a farsang szót. Mindezekre tekintettel az indítványozók keresetet nyújtottak be az alperesek ellen védjegybitorlás miatt a Fővárosi Törvényszékhez és kérték, hogy a bíróság állapítsa meg a védjegybitorlás tényét, kötelezze az alpereseket a védjegybitorlás abbahagyására és sajtótájékoztatón való elégtétel adásra, valamint tiltsa el az alpereseket a további jogsértéstől.
- [4] 2.1. A Fővárosi Törvényszék 3.P.20.692/2014/10. számú ítéletében a keresetet nem találta alaposnak, mivel azt állapította meg, hogy a becsatolt cikkek, meghívók és nyilatkozatok alkalmatlanok a jogsértés vagy azzal közvetlenül fenyegető helyzet igazolására. Az indítványozók azt kifogásolták, hogy az alperesek a „[...]farsang” illetve „[...]fesztivál” megjelöléssel illették a rendezvényt. Az ítélet szerint a perbeli védjegyek oltalma nem ezeket a leíró jellegű kifejezéseket, hanem színes, ábrás megjelöléseket véd, melyekben szerepel ugyan a város és az étel megnevezése és a „fesztivál” szóelem, ezek leíró jellege okán azonban az összenyomást az ábrás elemek is lényegesen befolyásolják. Az alperesek által megrendezett fesztiválon alkalmazott jelölés éppen a szín- és formavilágában eltért az indítványozók védjegyeitől. A „[...]farsang”, „[...]fesztivál” a rendezvény jellegét, annak földrajzi eredetét, valamint az év adott időszakának jellegzetes ételéhez kapcsolódó tematikát fejezi ki, ezt az indítványozók – a törvényszék álláspontja szerint – a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 15. § (1) bekezdésének *b*) pontja alapján nem kifogásolhatják.

Az ítélet hivatkozott arra is, hogy az ábrás védjegyek és a 2014-es rendezvényen használt logó elhatárolható egymástól; ez ugyanis elegendő információt nyújt a két rendezvény megkülönböztetéséhez. A bíróság úgy ítélte meg, hogy a védjegybitorlás megítélése szempontjából indifferens, versenyjogi kérdés (melyre vonatkozóan az indítványozóknak nem volt kereseti kérelme), hogy a rendezvény megrendezése kinek az ötlete volt, azt ki tette ismertté és ekként a fogyasztók azt kinek a nevéhez és szolgáltatásához kötik. Az ítélet kimondta, hogy a „[...]farsang” megrendezésének szándéka, ennek sajtótájékoztatón való közlése, erre megbízás adása nem méríti ki a védjegybitorlás lehetséges használati cselekményeit [Vtv. 12. § (3) bekezdés]; ami pedig a befejezett használati cselekményt illeti, a II. rendű alperes által használt logóval kapcsolatban nem állapítható meg a védjegybitorlás.

- [5] 2.2. Az elsőfokú ítélet ellen az indítványozók nyújtottak be fellebbezést, melyben a jogsértés I. rendű alperessel szembeni megállapítását és a keresetben megjelölt jogkövetkezmények alkalmazását kérték. A fellebbezés nem érintette az elsőfokú bírósági ítéletnek a II. rendű alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezését, ezért az elsőfokú ítélet ebben a részében jogerőre emelkedett. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 8 Pf.21.151/2014/4. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett rendelkezést helybenhagyta.
- [6] 2.3. Az indítványozók felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be a Kúriához, melyben azt fejtették ki, hogy a védjegybitorlás miatt a felelősség álláspontjuk szerint az I. rendű alperest terheli; a II. rendű alperes kizárólag az I. rendű alperes utasítása alapján járt el. A felülvizsgálati kérelemben leírtak szerint az I. rendű alperes azáltal, hogy döntést hozott a „[...]farsang” megrendezéséről, egyrészt megakadályozta, hogy a nagyközönség számára több mint egy évtizede ismertté tett szolgáltatást a szokásos időpontban és helyen az indítványozók nyújtsák, másrészt közhatalmi minőségét is felhasználva kisajátította azt. Az indítványozók hivatkoztak arra, hogy a jogerős ítélet nem vizsgálta teljes körűen a Vtv. 12. § (2) bekezdés *b*) pontjának a tartalmát és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a védjegybitorlás nem állapítható meg.
- [7] A Kúria megítélése szerint az összehasonlított megjelölésekben domináns szóelemek erős asszociációs kapcsolatot teremtő tartalmi azonossága, illetve nagymértékű hasonlósága, valamint a védjegyek árujegyzékébe tartozó szolgáltatások és a kifogásolt használattal érintett gasztronómiai rendezvény hasonlósága miatt a perbeli védjegyek és a sérelmezett megjelölések összetéveszthetőségének veszélye nem zárható ki. Ugyanakkor a Kúria ítélete szerint helytállóan állapították meg az eljáró bíróságok, hogy az I. rendű alperes kifogásolt cselekményei a védjegybitorlást nem teszik megállapíthatóvá. Bár a Vtv. 12. § (3) bekezdése nem taxatív, így elvileg nem kizárt, hogy más, meg nem nevezett használati mód is védjegyhasználati cselekménynek minősüljön, azonban az I. rendű alperes cselekményei nem tartoznak ebbe a körbe. Az indítványozók fellebbezésükben keresetüket már csak az I. rendű alperessel szemben tartották fenn, kifogásolt használati cselekményként pedig a rendezvény megtartásáról való döntés meghozatalát és a rendezvény végrehajtására vonatkozó megbízást jelölték meg. Így a kérelemhez kötöttség elvének és a kereseti kérelmen való túlterjeszkedés tilalmának figyelembe vételével csak az I. rendű alperes terhére rótt magatartás volt vizsgálható. A Kúria ezzel kapcsolatban az alábbiakra mutatott rá: „[a]mint azt tartalma szerint a jogerős ítélet is helytállóan megállapította, a közhatalmi jogkörében eljáró I.r. alperes önkormányzat részéről a rendezvény megtartásáról a döntés meghozatala, valamint annak végrehajtására vonatkozó megbízás adása a védjegybitorlás megtörtén[tén]ek megítélése szempontjából nem értékelhető releváns védjegyhasználati cselekményként. A szándék kialakulása és annak nyilvánosságra hozatala önmagában a védjegy gazdasági tevékenység keretében történő használatának nem minősíthető [Vt. 12. § (2) bekezdés].” Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [8] 3. Az indítványozók ezt követően fordultak az Alkotmánybírósághoz, a Kúria, valamint a Fővárosi Ítéltábla ítéletének megsemmisítését kérve, mivel azok nézetük szerint az Alaptörvény XIII. cikke (1) és (2) bekezdését, XV. cikke (2) bekezdését, XXIV. cikke (1) bekezdését és XXVIII. cikke (1) bekezdését sértik; hivatkoztak továbbá az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, valamint a XV. cikk (1) bekezdésére is. Álláspontjuk szerint a támadott ítéletek elzárták őket a védjegyeik tulajdonjogához fűződő alapjoguk gyakorlásától. Az indítványozók hivatkoztak arra, hogy a védjegyek mint vagyoni értékű jogok tulajdonjognak minősülnek, tulajdonjogi védelem alatt állnak; azokat kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott módon és esetekben, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. Az indítványozók álláspontja szerint az I. rendű alperes azon döntése, amellyel az indítványozók tulajdonában álló védjegyek használatát megakadályozta, valójában

azok kisajátítását jelenti. Az indítványozók nézete szerint a támadott ítéletek azért nem találták jogsértőnek a védjegyek használatának a megakadályozását, mert ezt az I. rendű alperes közhatalmi jogkörében eljárva tette. Az indítványozók azt nem vitatták, hogy közhatalmi jogkörben eljárva az I. rendű alperesnek jogában áll kisajátítás útján tulajdont szerezni, de erre – érvelésük szerint – csak a XIII. cikk (2) bekezdésében meghatározott kártalanítás mellett van lehetősége. Miután kártalanítás nem történt, az indítványozók szerint a támadott ítéletek ebben a vonatkozásban a XIII. cikk (1) és (2) bekezdését sértik.

- [9] Az indítványozók nézete szerint az I. rendű alperes nem közhatalmi jogkörében, hanem tulajdonosi minőségében hozta meg a kifogásolt döntést, azt, hogy a tulajdonában álló gazdasági társaság rendezze meg a „[...] farsangot”; egy gazdasági társaságnál ugyanis egy gazdasági feladat megvalósításához két mozzanat szükséges: a tulajdonos döntése és a döntés realizálása. Az indítványozók hivatkoztak arra, hogy az Alaptörvény 32. cikk (1) bekezdése, valamint a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 107. §-ának első mondata alapján a helyi önkormányzat, amikor tulajdonosi minőségben jár el, nem léphet fel a közhatalom gyakorlójaként.
- [10] Az indítványozók szerint a támadott ítéletek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését is sértik amiatt, mert többletjogot biztosítanak az I. rendű alperes önkormányzatnak. Ez az alapjogi sérelem az indítványozók számára azzal a következménnyel jár, hogy tulajdonjogukat 2014-től a vállalkozási tevékenységükhöz nem használhatják. Mivel ezt a rendezvényt évente csak egyszer lehet megrendezni, az alperesek rendezvénye lehetetlenné teszi az általuk kialakított, bevezetett, rendkívül népszerűvé tett fesztivál megrendezését, védjegyeik hasznosítását. Az ítéletek az indítványozók szerint nem felelnek meg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) bekezdésében védett pártatlanság követelményének, mivel az I. rendű alperes önkormányzattal szemben részrehajló; úgy tekintenek az I. rendű alperesre, hogy azt önkormányzatként egy tisztán polgári jogi ügyben több jog illeti meg, mint más magán- vagy jogi személyt.
- [11] Az indítványozók – főtítkári hiánypótlásra való felhívást követően – indítványukat kiegészítették, illetve akként módosították, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének a sérelmére a továbbiakban nem hivatkoznak, az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének a sérelmét pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdésével szoros összefüggésben is állítják. Az indítvány-kiegészítés elemezte az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény XIII. cikkével kapcsolatos gyakorlatát; utalt arra, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményéből, valamint az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdéséből következően az Alkotmánybíróságnak követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot.
- [12] Az indítványozók azt hangsúlyozták, hogy a Kúria ítélete szerint az I. rendű alperes önkormányzat közhatalmi minőségében döntött arról, hogy 2014-től kezdve a saját tulajdonában álló II. rendű alperessel rendeztetni meg évenként a „[...]fesztivált”, „[...]farsang” néven. Ezzel a döntésével a védjegyek értéktelenné váltak, mivel olyan szolgáltatás védelmét látták el, amely szolgáltatást az indítványozók mint védjegytulajdonosok már nem nyújthattak (mert nincs értelme). A Kúria ítéletéből az indítványozók szerint az következik, hogy az I. rendű alperes önkormányzat mindenfajta kártalanítás mint ellentétel nélkül jogosult volt közhatalmi döntéssel védjegy tulajdonukat kiüresíteni, ezért az ítélet az Alaptörvény XIII. cikkébe ütközik. A védjegy kiüresedése ugyanis lényegében a tulajdontól való megfosztást jelenti, amely azonban nem jogszabályon, hanem az önkormányzat döntésén alapul.
- [13] Az indítványozók álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való joguk amiatt sérült, mert a Kúria ítélete nem felel meg a jogszabályoknak, a tisztességes eljárás követelményeinek és a törvény előtti egyenlőségnek. Nézetük szerint, ha az I. rendű alperes önkormányzat közhatalom gyakorlójaként hozta volna meg a döntését, a Kúriának ki kellett volna térnie arra, hogy e döntés az Alaptörvény XIII. cikkébe ütközik, mivel egyrészt a döntésnek nincs jogszabályi alapja, másrészt mindenfajta ellentételezés nélkül üresítette ki a tulajdonjogukat. Az I. rendű alperes önkormányzat mint a II. rendű alperes tulajdonosa, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény, valamint a Mötv. 107. §-ának első mondata szerint járhatott csak el. Sem ezek a törvények, sem a Vtv. nem tartalmaz olyan szabályt, amely miatt az önkormányzatokat tulajdonosként többlet jogok illetnének meg a védjegy-tulajdonosokkal szemben. Az indítványozók kifejtették továbbá, hogy véleményük szerint a Kúria eljárása – a 9/1992. (I. 30.) AB határozatban foglaltakkal szemben – az anyagi igazság érvényre juttatására nem volt alkalmas, nem tisztázta ugyanis, hogy milyen esetekben jár el az önkormányzat a közhatalom gyakorlójaként. Ha ezt értékelte volna, nem juthatott volna az indítványozók tulajdonjogát értéktelenné tevő téves következtetésre. Ezért az ítélet a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét jelenti. Az indítványozók álláspontja szerint – a 15/2002. (III. 29.) AB határozatban foglalt követelménytől eltérően – nem érvényesült a „fegyverek egyenlősége”, mivel az I. rendű alperes önkormányzat számára több jogot biztosítottak. Ez a XXVIII. cikk (1) bekezdésén túl a XV. cikk (1) bekezdésének sérelmét is jelenti. Nézetük szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és

a XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatt is kimutatható, mert a Kúria nem tulajdonosként, hanem a közhatalom gyakorlójának minősítette az I. rendű alperest egy tisztán tulajdonosok közötti jogvitában, ezáltal az eljárás a maga teljességében nem volt tisztességes.

- [14] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozók érintettek tekinthetők és a rendelkezésükre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítették.
- [15] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [16] 4.1. Az Emberi Jogok Európai Egyezménye, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, illetve a Q) cikk (2)–(3) bekezdése vonatkozásában az indítványozók nem állítottak alaptörvény-ellenességet, az Alaptörvény XXIV. cikkével kapcsolatos hivatkozásukat pedig visszavonták, így ebben a körben az Alkotmánybíróságnak nem kellett vizsgálatot folytatnia.
- [17] 4.2. Az indítvány az Abtv. 27. §-ában található feltételeknek abban a tekintetben is megfelel, hogy a kifejezetten hivatkozott alaptörvényi rendelkezések – XIII. cikk (1)–(2) bekezdése, XV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése – az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazzák.
- [18] 4.3. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra.
- [19] Az indítvány kizárólag az Alaptörvény XIII. cikkével kapcsolatban tartalmaz olyan indokolást, amely alapján, mint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést felvető indítvány, befogadható lenne. Az indítványozók ugyanis részletesen érvelnek amellett, hogy a védjegy mint vagyoni értékű jog miért áll az Alaptörvény XIII. cikkének védelme alatt. Ha az Alkotmánybíróság e kérdésben korábban nem foglalt volna már állást, akkor ezt a kérdést érdemben kellene vizsgálni. A védjegyoltalomhoz kapcsolódó perben meghozott ítélettel szemben benyújtott alkotmányjogi panaszt elbíráló, 3115/2013. (VI. 4.) AB határozatában az Alkotmánybíróság azonban már kimondta: „[a]zt az indítványozó helyesen állítja, hogy a vagyoni értékű jogok is az Alaptörvény tulajdonvédelmi szabályának oltalma alatt állnak” (Indokolás [34]). A 3051/2016. (III. 22.) AB határozatában a testület megerősítette korábbi álláspontját: „[a]z Alkotmánybíróság gyakorlatában azokra a vagyoni értékű jogokra terjesztette ki az alkotmányos tulajdonvédelmet, amelyek funkciójukat illetően tulajdonszerűek {lásd pl. haszonélvezet: 3199/2013. (X. 31.) AB határozat és 25/2015. (VII. 21.) AB határozat; a pénzügyi lízinggel összefüggésben a 15/2014. (V. 13.) AB határozat megállapításai; orvosi praxisjog: 28/2006. (VI. 21.) AB határozat; tervezési tevékenység: 40/1997. (VII. 1.) AB határozat; bérleti jog: 50/2004. (XII. 6.) AB határozat, védjegy: 3115/2013. (VI. 4.) AB határozat; személyes gyógyszertár-működtetési jog: 1094/B/2006. AB határozat; használati jog: 549/B/2000. AB határozat}.” (Indokolás [23]) Mivel – a fentiekből következően – már nem eldöntendő alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a védjegy az Alaptörvény XIII. cikkének a védelme alatt áll-e vagy sem, az Abtv. 29. §-ának második fordulatában foglalt befogadási feltétel a jelen ügyben nem áll fenn.
- [20] 4.4. Az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy az Abtv. 29. §-ából következően a testület a bírói ítéleteket kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálhatja felül, törvényességi, tényállás megállapítási, szakjogi mérlegelést igénylő kérdések megítélése, felülbírálata nem tartozik a hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban a tekintetben, hogy az erre irányuló indítványok befogadását visszautasítja, a következők miatt: „az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel {elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; [...]}. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során

az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; [...]}. {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}

- [21] A jelen alkotmányjogi panaszra okot adó per tárgya védjegybitorlás megtörténtének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása volt, amelyben az volt az eldöntendő jogi kérdés, hogy az alperesek cselekményei megvalósították-e a védjegybitorlást. Az eljáró bíróságok egybehangzóan azt állapították meg, hogy az I. rendű alperes (az önkormányzat) nem követett el a védjegybitorlást, cselekményei – döntés a rendezvény megrendezéséről, a II. rendű alperes megbízása annak megszervezésével, illetve a rendezvény népszerűsítése – nem tekinthetők ugyanis védjegyjogilag releváns használati cselekménynek, nem tartoznak a Vtv. 12. § (3) bekezdése szerinti használati cselekmények körébe. Annak megítélése, hogy a konkrét cselekmények megvalósítják-e a védjegybitorlást, az eljáró bíróságok által eldöntendő, tényállási, törvényességi, szakjogi, jogalkalmazási kérdés, melynek felülbírálatára az Alkotmánybíróságnak nincsen hatásköre. Ezért az Alaptörvény XIII. cikkére vonatkozó indítványi elem az Abtv. 29. § első fordulata szerint sem felel meg a befogadási feltételeknek.
- [22] Az indítványozók az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét azzal összefüggésben állították, hogy a Kúria eljárása során figyelembe vette azt, hogy az I. rendű alperes önkormányzat „közhatalmi jogkörében” járt el, ez okból előnyben részesítette a I. rendű alperest, és a pártatlanság, a „fegyverek egyenlőségének” elve, végső soron a tisztességes eljáráshoz való jog sem érvényesült. Az Alkotmánybíróság ismételten rámutat arra, hogy az eldöntendő jogi kérdés az volt, hogy a rendezvény megtartásáról való döntés meghozatala és az ennek megszervezésére, lebonyolítására adott megbízás a Vtv. 12. § (3) bekezdése szerinti használati cselekménynek minősül-e. Mivel a bíróságok döntése szerint ezek a magatartások nem értékelhetők védjegybitorlásként, ezért nincs annak jelentősége, hogy ezeket a cselekményeket ki és milyen (közhatalmi avagy tulajdonosi) jogkörben valósította meg. Mindezekből következően nincs alkotmányjogilag értékelhető kapcsolat az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése, illetve XXVIII. cikk (1) bekezdése valamint az indítványban támadott ítéletek között, így az indítvány e tekintetben sem fogadható be.
- [23] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1) (2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 29. § -ára, 56. § (3) bekezdésére, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel – visszautasította.

Budapest, 2017. március 7.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/905/2016.

